

MERINDE PENTRU SUFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 9. N°9

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

03 MARTIE 2019

DUMINICA ÎNFRICOSĂTOAREI JUDECĂȚII (A LĂȘĂTĂȚII SEC DE CARNE)

I Corinteni 8, 8-13; 9, 1-2

Fraților, nu mâncarea ne va pune înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Căci dacă cineva te-ar vedea pe tine, cel ce ai cunoștință, șezând la masă în

templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos!
Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac

carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul.

Matei 25,31-46

Zis-a Domnul: când va veni Fiul Omului în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Sa toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Sa: veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați

primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați căutat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit, sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: adevărat vă spun că, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga Sa: duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este pregătit

diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit Ție? El însă le va răspunde și le va zice: adevărat vă spun că, întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la chinuri veșnice, iar dreptii la viață veșnică.

TRĂIȚĂRI

SFANTUL IOAN GURA DE AUR

"Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere și cu slavă multă" (Lc. 21, 27).

Gândirea la iad și la împărăția cerului trebuie să ne ferească de păcat. „Noi toți trebuie să ne

arătam înaintea scaunului Judecării lui Hristos, ca să ia fiecare după cele săvârșite prin trup, ori bine ori rău" (II Cor. 5, 10). Să ne înfățișăm, rogu-vă, înaintea scaunului Judecării lui Dumnezeu, ca și cum El ar sta înaintea noastră, ca și cum Judecătorul ar fi așezat pe dânsul și ca și cum toate faptele noastre ar fi

descoperite. Așa, noi trebuie nu numai să ne arătăm înaintea acestui scaun de judecată, ci vom fi înaintea lui cu totul dezveliți. Nu roșiți oare? Adeseori am voit noi mai bucuroși să murim decât unele fapte de rușine ale noastre să fie cunoscute prietenilor noștri celor vrednici de cinste. Dar ce vom

TRĂISĂVIRI

GAINDUL SĂPTĂMĂNILI

simți noi atunci când păcatele noastre vor fi descoperite îngerilor și oamenilor și nouă înșine ne vor fi ținute înaintea ochilor?

Dumnezeu chiar zice, prin Psalmistul: „Muștra-te-voi și voi pune înaintea feței tale păcatele tale” (Ps. 49, 22). Deci noi chiar acum, când Ziua Judecării este încă departe și numai se vestește, murim de groaza conștiinței, ce va fi cu noi atunci când toată lumea va fi adunată, când toți îngerii și oștile cerești vor fi de față, când trâmbițele vor suna, când dreptii se vor răpi în nori și se va înălța un grozav țipăt de tânguire al păcătoșilor? Ce groază ne va cuprinde atunci?

„Unul - zice Domnul - se va lua, altul se va lăsa” (Mt. 24, 40). Ce vor simți ei, când vor vedea că unii s-au luat cu cinste mare, iar ei, dimpotrivă, au fost respinși cu multă rușine? Această durere, ...nu este cu puțință a se descrie prin cuvinte.

Văzut-ați pe cineva care se duce la moarte? Ce socotiți voi că trebuie să simtă un astfel de biet păcătos când face această tristă cale de pe urmă? Ce n-ar face și n-ar suferi el bucuros, numai să scape de această înfricoșată pedeapsă de moarte?

Dar ce vorbesc eu despre cel osândit la moarte? La o execuție se adună mulțime de popor, dintre care aproape nici unul nu cunoaște bine pe nenorocitul acela, însă dacă ar putea cineva să se uite în inimile acelor mii, ce stau împrejur, cu greu s-ar putea afla unul care să fie așa de vărtos la inimă sau așa de crud și nesimțitor, încât duhul lui să nu fie cuprins de frică, mâhnit și zdrobit.

Iar dacă noi ne tulburăm și ne mișcăm atâta când se duc la moarte alții, care nu sunt aproape de noi, ce vom simți oare noi atunci când ne va ajunge pe noi înșine o soartă cu mult mai înfricoșată, când noi

„Într-o zi de Paști, ..., mă întorceam la mine la moară.

Pe drum era un muncitor.

Când m-am apropiat de el, m-a rugat să-i dau un ou. Nu aveam, dar m-am întors la mănăstire. Am luat două ouă de la părintele meu duhovnicesc și am dat unul muncitorului. Mi-a zis:

<<Suntem doi>>. L-am dat atunci și pe celălalt și când m-am îndepărtat de el am început să plâng de milă pentru toți săracii și mi-era milă de lume întregă și de întreaga zidire.

„Altă dată, tot de Paști, mergeam de la poarta principală a mănăstirii spre clădirile Schimbării la Față și văd venind în întâmpinarea mea alergând un băiețel de vreo patru ani cu fața veselă – harul dumnezeiesc veseleşte pe copii. Aveam un ou și i l-am dat. Lucrul acesta i-a făcut multă plăcere și îndată a alergat spre tatăl lui să-i arate darul. Și pentru acest lucru neînsemnat am primit de la Dumnezeu o ușoară bucurie. Am fost cuprins de iubire pentru toată zidirea lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu s-a făcut simțit în sufletul meu. Ajuns la mine m-am rugat mult timp cu lacrimi fășnite din milă pentru întreaga lume”.

Sfântul Siluan Atonitul:

vom fi încuiați afară de bucuria cea negrăită și osândiți la munca cea veșnică?

Chiar dacă n-ar fi iad, totuși ar fi o pedeapsă grozavă de a fi scos afară din mărirea aceea negrăită. Sau credeți voi că ar fi un chin mic aceste de a nu fi cineva în partea acelor fericiți și a nu se învrednici de cea mărire negrăită, a fi scos din acea ceată mărită și din acele bucurii nesfârșite?

Dar dacă la acestea se mai adaugă încă întunericul, încă scrâșnirea dinților, încă lanțurile cele nedezlegate, viermele care nu moare niciodată, focul cel nestins, spaima și chinurile de tot felul; dacă limba arde ca la îmbuibatul cel bogat, de pildă; dacă noi țipăm fără a fi auziți de cineva și suspinăm de durere fără a fi băgați în seamă, nefiind nimeni care să ne mângâie - nu suntem noi oare atunci cei mai nenorociți și cei mai vrednici de plâns dintre toate făpturile?

Când noi vizităm o temniță și vedem pe cei nenorociți, pe unii legați cu lanțuri de fier, pe alții zăcând în camere întunecoase, ne înfiorăm și ne străduim să facem totul ca să nu ajungem și noi într-o asemenea ticăloșie.

Dacă la o astfel de privire noi ne cutremurăm, ce se va întâmpla oare cu noi atunci când, încătușați, ne vom arunca în prăpastia iadului? Lanțurile de acolo nu sunt de fier, ci de foc, care niciodată nu se stinge, iar căpeteniile temniței nu sunt din neamul nostru, că poate li s-ar insufla compătimire și milă de noi, ci sunt duhurile cele rele, înfricoșate și nemilostive, care ne muncesc și ne chinuiesc pentru păcatele noastre.

La ele nu folosesc cu nimic banii și darurile și toate mituirile; încă sunt zadarnice și toate rugămintele și vorbele cele prietenești, neputând aduce nici o ușurare. Aici nu este iertare, nici pogorământ.

TRĂISCVIRI

Chiar dacă Noe, Iov și Daniil ar

vedea pe rudele lor în acest loc de pedeapsă, nu ar cuteza să mijlocească pentru dânșii, nici n-ar putea să le întindă vreo mână de ajutor (Iez. 14, 14).

De aceea, nimeni, care nu este bun, nu poate nădăjdui după moarte o soartă bună, chiar de ar număra mii de sfinți între strămoșii săi, căci fiecare, zice Apostolul, „va lua după cum a lucrat în viața cea trupească, ori bine, ori rău” (II Cor. 5, 10).

Aceste cuvinte, iubitorilor, trebuie să străbată în auzul nostru și să ne facă cu luare aminte. De arde în tine focul poftelor celor păcătoase,

gândește la focul acelei pedepse și focul cel dintâi se va stinge în tine.

Gândești tu să spui vreun neadevăr? Adu-ți aminte de scrâșnirea dinților cea din iad și frica de dansa va fi frâu pentru gura ta. Plănuiești tu să săvârșești o răpire? Ascultă glasul Judecătorului, care zice: „Legați-i mâinile și picioarele și-l

aruncați întru întunericul cel mai dinafară” (Mt. 25, 40); dacă gândești la aceasta, îndată vei goni de la tine pofta cea rea.

De ești împietrit și nemilostiv, adu-ți aminte de cele cinci fete nebune, care nu aveau untdelemnul faptelor celor bune și milostive, iar pentru aceea au fost încuiate în afara cămării mirelui; numai gândește la aceasta și tu îndată te vei face blând și milostiv.

Sau dacă tu ești dedat la beție și la îmbuibare, o, atunci gândește numai la îmbuibatul cel bogat, cum zicea el: „Trimite pe Lazăr, să-și întindă vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba mea cea

învăpăiată” (Lc. 16, 24).

Gândește cum el nu și-a ajuns dorința și curând te vei lăsa de această patimă, în același chip vei putea tu să împlinești și toate celelalte porunci ale lui Dumnezeu, căci Dumnezeu n-a poruncit nimic ce ar fi prea greu.

Pentru ce însă poruncile Lui par a fi așa grele? Aceasta provine de la lenevirea noastră și de la ușurătatea minții, adică, precum cele mai grele și ostenitoare sunt ușoare când noi avem râvnă, așa pe de altă parte, când noi ne lenevim, până și cele ușoare ni se par de tot grele și de neîndurat.

Dacă noi vom cumpăni toate

Dacă noi vom gândi și vom judeca așa, de-a pururea punând astfel de cugetări împotriva patimilor noastre celor rele, atunci noi degrabă vom săvârși fapta cea bună, vom înăbuși dragostea către cele pământești și simțitoare și vom aprinde dorința de cele viitoare și veșnice.

Sau oare viața cea de acum are ea ceva așa de statornic, așa de minunat, așa de rar, încât noi să întoarcem spre ea toată râvna noastră? Nu vedem noi oare cum toate în lume se învârtesc, vin și se duc, schimbându-se ca ziua și noaptea, ca vara și iarna? De aceea noi totdeauna să ațâțăm în noi mai

mult dorința bunurilor celor viitoare și veșnice, căci pe cei drepti îi așteaptă o mare mărire, care nu se poate spune prin cuvânt.

Adică noi, la înviere, vom primi trupuri ce nu putrezesc și vom fi soți ai împărăției și mării lui Iisus

Hristos. Ce va să zică aceasta puteți vedea din cele următoare.

Negreșit, noi nu putem cunoaște cu desăvârșire mărirea ce ne așteaptă la înviere; eu însă mă voi încumeta, pe cât este cu putință, a lămuri aceasta printr-un exemplu luat din viața cea pământească, închipuiește-ți că tu ai fi bătrân și foarte sărac și că cineva ți-ar făgădui deodată a-ți da iarăși tinerețea, a te face iarăși înfloritor și puternic, ca oricine, ba încă a-ți da pe o mie de ani o împărăție mare și întinsă, care se va îndulci de cea mai mărită pace; ce nu ai face și ce nu ai suferi tu oare pentru ca să dobândești cu

ΠΑΛΕΣΤΙΝΑ

adevărat o asemenea făgăduință? Dar, iată, Hristos îți făgăduiește nu numai atâta, ci încă cu mult mai mult. Căci deosebirea între tinerețe și bătrânețe nu este așa de mare, ca între putreziciune și neputreziciune, iar depărtarea dintre împărăție și sărăcie nu este așa de mare ca între viața cea de acum și mărirea cea viitoare.

Aseamnă-le una cu alta și vei vedea că ele stau una către alta ca umbra și adevărul. Dar eu nicidecum n-am zis îndeajuns, căci marea deosebire între viața cea viitoare și aceasta de acum nu se poate rosti prin cuvinte.

Dacă se uită cineva la deosebirea duratei timpului, deosebirea între amândouă viețile este atât de mare că nici o gândire nu o poate cuprinde; sau cum ar putea cineva să pună în alăturare viața noastră cea scurtă de acum cu cealaltă, care nu are margine și care durează veșnic? Ba încă orice ar voi cineva să aducă, deosebirea între amândouă viețile nu se poate descrie după cuviință.

Dacă strălucirea trupului celui înviat aș asemena-o cu razele soarelui, cu lumina fulgerului, totuși aș zice prea puțin. Și pentru o astfel de mărire nu trebuie noi să jertfim și bani și viață și totul?

Dacă un împărat pământesc te-ar primi în palatul său și te-ar face mai însemnat decât toți ceilalți, te-ar cinsti și te-ar dărui, nu te-ai crede tu oare cel mai norocit? Iar când Dumnezeu voiește a te primi în palatul Său cel împărătesc din cer, când împăratul împăraților voiește a te cinsti și a te face însemnat, când tu ai să strălucești între îngeri și ai să te îndulcești de mărirea cea negrăită, tu te

stânjenești, pe când ar trebui cu bucurie și săltând să jertfești însăși viața ta pentru aceasta.

Tu faci toate numai ca să dobândești o dregătorie, un post de cinste pe pământ; iar când îți se făgăduiește împărăția cerului, o împărăție veșnică, atunci tu te lenevești și te retragi.

O, închipuie-ți în duhul tău cerul, această înălțime nesfârșită, această lumină strălucitoare, cetele îngerilor și ale arhanghelilor și toate puterile cerești și stăpânirile și totodată gândește la Ziua

amăgirea Satanei, care ne abate de la niște lucruri așa ele mari, dându-ne pulbere și noroi pentru ca să răpească cerul, aratându-ne chipuri de umbre pentru ca să ne smulgă bunurile cele adevărate! Iar chipuri de umbră sunt bucuriile și bogățiile cele pământești. Când va veni atunci lumina, se va arăta că cei ce adeseori păreau cei mai bogați, sunt într-adevăr cei mai săraci. Acum noi, iubitorilor, știind toate acestea, să fugim de înșelăciunea Satanei, ca să nu ne osândim împreună cu dânsul și să nu ne zică

Judecătorul: „Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Mt. 25, 41).

Așa, Însuși Domnul ne îngrozește cu iadul. De aceea să nu ne îndoim de existența iadului, ca să nu ajungem într-însul. Căci

Judecății; atunci vei socoti mică toată mărirea cea pământească și vei vedea o priveliște care te va umple de fiori și de groază! Tu vei

vedea, cu duhul, cum cerul se deschide și Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, întru mărirea Sa pogoară la Judecată, înconjurat nu de sute, ci de multe mii de îngeri.

Toate se vor umple de groază și de frică, pământul se va despica și toți oamenii, de la Adam, vor ieși și vor învia. Iar Hristos Însuși se va arăta cu o mărire care, prin strălucirea Sa, va întuneca lumina soarelui și a lunii. Ah, ce nepricepere ar fi, când pe noi ne așteaptă astfel de bucurii și mărire, să nu ne lipsim cu totul de acestea de acum și să nu gândim la

cine nu crede că este iad, pururea va fi ușuratic la minte și leneș, iar cel ce va fi așa, desigur va ajunge în iad.

De aceea să nu ne îndoim de iad, ci foarte mult să vorbim despre dânsul, ca astfel cu atât mai puțin să păcătuim. Amintirea acestor conversații și grăiri, dacă ele sunt vii între noi, ne vor putea curăți de toată răutatea, ca o doctorie amară. Să întrebuițăm cu sârguință această doctorie, ca să ne putem curăți de păcate și învrednici să vedem pe Dumnezeu, împărtaşindu-ne de fericirea cea cerească, prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine cinstea în vecii vecilor! Amin.